

[Justitsministeren.]

tyde øget arbejde for højesteret. Det afviser jeg bestemt.

Men jeg forstår i øvrigt på det ærede medlem, at han naturligvis vil deltage i en fordomsfri forhandling om de spørgsmål, der er rejst, og specielt forstår jeg naturligvis, at det ærede medlem ud fra sin principielle opfattelse må vende sig imod ethvert monopol.

Tilbage har jeg kun at takke det ærede medlem hr. Aksel Larsen for tilslutning til forslaget.

Poul Møller: Det er flere gange både af det ærede medlem hr. Lannung og af den højtærede justitsminister blevet sagt, at højesteretssagførerprøven kun var tænkt som en overgangsordning, da den blev bevaret i 1919, da retsplejereformen blev indført, og da man i 1932 indførte 8 års reglen. Det er muligt, at det har været de pågældende partiers tanke, at det skulle være en overgangsordning, men hvis man har læst forhandlingerne og bemærkningerne om 1932-ordningen, vil man se, at der står vidt forskellige opfattelser over for hinanden. Hele 1932-ordningen er et kompromis. 1932-ordningen var måske nok efter daværende justitsminister Zahles opfattelse ment som en overgangsordning, men det mente rigtignok ikke de andre partier, som gik med til dette kompromis.

Med hensyn til det ærede medlem hr. Lannungs indlæg synes jeg, det i afgørende grad var præget af hensynet til sagførerne. Jeg synes, hele argumentationen var præget af sagførerhensynet, men det mener jeg netop det høje folketing i denne sag må lade være at lægge afgørende vægt på. Det ærede medlem hr. Lannung sagde, at man skulle se på verden uden for Verona, og hævdede, at kun Danmark og Norge har en højesteretssagførerprøve. Men man har rigtignok i flere andre lande en fuldt ud lige så kvalificeret begrænsning i det antal sagførere, der kan procedere for den højeste domstol — begrænsninger, som måske er langt værre end denne prøve, som dog alle har ret til at indstille sig til. Hvad mener man f. eks. om Belgien, hvor man efter oplysningerne i betænkningen kun har 14 sagførere, som har ret til at procedere for den højeste domstol, og de udnævnes af

regeringen? Der er ikke nogen forudgående prøve, men statsmagten vælger 14 personer. Tænk på, hvad det kan medføre af uretfærdigheder i forhold til vor nuværende ordning, hvor man dog har en prøve, som alle kan kvalificere sig til. Eller hvad mener det ærede medlem om England, hvor man har sondringen mellem „barristers“ og almindelige sagførere, „solicitors“? Med denne engelske ordning med barristers fjerner man faktisk alle de almindelige forretningsmæssige sagførere, som ikke har procedurevane; man får en speciel procedørklasse. Noget lignende tror jeg ikke det ærede medlem hr. Lannung kunne tænke sig i Danmark, at man skilte procedørerne ud fra de forretningsmæssige sagførere. Selv blandt barristers har man jo en særlig fornem betegnelse, „Queen's Counsel“; en barrister med betegnelsen „Queen's Counsel“ har i høj grad en fortrinset i forhold til almindelige barristers, ikke blot over for landets højeste domstol, men også i sin virksomhed i øvrigt.

I Frankrig har man særlige af det offentlige autoriserede sagførere, der har ret til at procedere ved den højeste domstol. Det er rigtigt, at man ikke har en prøve. Men vil man hellere have det system, at f. eks. den højtærede justitsminister udpeger 10 eller 20, 15 eller 30 personer og siger, at dem kvalificerer man til at møde for højesteret? Vil det ikke give alt for megen vilkårlighed? Er prøven så ikke trods alt et mere retfærdigt grundlag, når højesterets dommerkollegium afgør, hvem der procederer på en sådan måde, at de skal kunne betegne sig som højesteretssagførere og have ret til at procedere for højesteret?

Jeg er glad for det ærede medlem hr. Helge Madsens udtalelser. Jeg forstår dem således, at det ærede medlem var til at tale med i denne sag og gerne ville lade sig overbevise af den udvalgsbehandling, der må foregå. Han gjorde samme bemærkning som den højtærede justitsminister, at han ikke mente, det var rigtigt, når jeg sagde, at man skulle beskytte befolkningen mod dårlige sagførere. Hvis det ærede medlems og justitsministerens synspunkt skulle være rigtigt: lad folk være i fred — om jeg må sige sådan til det ærede medlem — så skulle man slet ikke have nogen sagførertvang. Hvis vi skal ind på frihedssynspunktet, skal